

al qual ell ha servit fins aleshores i que vol ensenyar-li el premi que li correspon. Llavors, aquella dona tan meravellosa es gira i mostra al poeta la seva esquena, que és un conjunt de carn putrefacta i plena de cucs.

Certament, Konrad von Würzburg, en utilitzar aquesta imatge un pèl misògina per reflectir la caducitat dels plaers de la carn, no podia al·ludir als rerefons dels premis actuals, que desconeixia, però sembla que, com a bon poeta, els va arribar a intuir. ©

els autors estaria bé que reivindicuessin, extraient les informacions dels mateixos protagonistes. Alhora, però, l'obra deixa tres interrogants –com a mínim a mi que volten qualsevol lector inquiet. El primer va dirigit a preguntar-nos qui va participar en els atemptats contra Viola i Bultó, tots dos amb tràgics resultats que no buscaven i que van suposar un toc d'atenció per a la burgesia principatina col·laboracionista amb el franquisme. El segon va dirigit a preguntar qui va finançar el grup, qui hi havia darrere. I el tercer seria saber de quina manera n'estava d'assabentat el president de la Generalitat a l'exili, Josep Tarradellas, i què n'opinava, ell que era un altre «obsessionat» per la derrota del Sis d'Octubre... De papers, no n'hi ha; però, de testimonis, segur que sí... I encara són vius. ©

REVISTA DE PREMSA

La reforma laboral

Editorial ('Avui', 07-06)

► El Govern espanyol és com aquell alumne que ha passat el curs en la mol·lície i que pretén aprovar-lo fent una inhumana sessió intensiva. Alguns se'n surten, però el més fàcil és fracassar. Els governs espanyols han mantingut encallada la reforma laboral durant anys i panys. No es va fer en el moment de l'expansió, i ara és inútil lamentar-se. [...] La reforma s'hauria de pactar, i això requereix un temps del qual no es disposa. La desconfiança sindical és comprensible. Tampoc ha de causar estranyesa la seva oposició perquè els sindicats han de defensar els drets dels treballadors.

Sense funcionaris no hi ha futur

A. Mayayo ('Público', 08-06)

► Sóc professor de la UB i faig vaga empipat per haver de pagar els plats trencats de la cobdícia financera i immobiliària i, sobretot, per garantir i millorar els serveis públics. [...] A diferència del que sovint es diu i es repeteix sense aturador, els empleats públics són pocs (un 10% de la població activa, a Catalunya menys), mal pagats (amb pèrdua d'un 40% del poder adquisitiu i un terç *mileurista*) i en precari (un de cada quatre). No parlo tan sols dels treballadors de Correus, sinó també dels universitaris. [...] Tot amb tot, el problema principal avui no és la retallada salarial, sinó la disminució dels empleats públics, sense els quals és impossible garantir les bones intencions de les lleis educatives o implantar l'anomenat pla Bolonya, reduir les llistes d'espera hospitalàries i el frau fiscal.

Les caixes d'estalvis, les entitats de crèdit més properes als ciutadans, són forçades a entrar en processos de fusió com a única mesura per salvar l'ecosistema financer. Les víctimes de la crisi són obligades a pagar els plats trencats

TONI MOLLÀ

ESCRIPTOR

Entre la crisi, l'autonomia i la ceguesa

Definitivament, la crisi econòmica ja té culpables a l'Estat espanyol: les classes populars i les caixes d'estalvis. Poca broma! Així ho han dictaminat les eminències institucionals que ens representen. No importa el que diguen els premis Nobel d'economia, que tantes vegades citen les senyories quan els convé ni els departaments d'economia aplicada de les universitats. L'origen de l'esmentada crisi, segons havíem sentit a dir, era la bombolla immobiliària i l'especulació financera –amb l'ordre que vostès vulguen– i un nivell de corrupció estructural impossible d'assimilar; amb el delictes fiscal al capdavant. Però, miracles de la política governamental, l'única recepta possible contra aquelles paraules majors és que les mateixes classes que en pateixen els efectes la paguen de les seues esgarrades butxaques. Per reblar el clau dels despropòsits, les caixes d'estalvis, les instàncies financeres que hi ha més prop dels ciutadans, de les organitzacions civils, de l'anomenat *tercer sector* i de la petita i mitjana empresa, han de trencar el compromís amb el territori i els negocis de proximitat i entrar en fusions obligades com l'única via de supervivència en l'ecosistema financer. No importen ara les polítiques creditícies, l'endeutament ni les inversions de risc en què s'hi hagen posat.

Enmig d'aquestes receptes d'aprenents d'exorcistes del mal d'ull econòmic, sembla que la grandària és decisiva i que, en conseqüència, les caixes d'estalvis han de fusionar-se per guanyar volum de negoci, sense explicar-nos què redimomis entenen per negoci i quina relació tenen els moviments financers amb l'economia productiva de béns i de serveis. El cas valencià és un exemple escandalós d'error en el diagnòstic i de defensa dels interessos creats per alguns senyors pseudofeudals. El cas és que fa algunes setmanes corria el rumor que la Caixa d'Estalvis del Mediterrani (CAM) podia ser intervinguda pel Banc d'Espanya com havia fet amb la pietosa caixa dels capellans apostòlics i romans de CajaSur. Els notables alacantins que dominen els territoris de la CAM –del PP i del PSPV, que en això són intercanviables– mantien des de feia temps converses amb Caja Murcia, amb la qual tenen coincidències de mapa geogràfic, econòmic, sociocultural i mental.

L'esmentat acord els preservava de les influències de l'imperialisme que, segons ells, representen la ciutat de València i Bancaixa, l'altra entitat d'estalvis amb marca d'origen autonòmica. Les famílies alacantines dels dos grans partits polítics sempre han estat d'acord en les coses essencials i potser la més important de totes és que, com en el llibre de J. V. Mateo, «Alacant, a part».

D'Eduardo Zaplana a Leire Pajín o de Luis Berenguer al mateix Àngel Luna, que sempre han temut un PSPV a la manera del PSC i han atiat el foc de les temptacions cantonalistes per

negociar amb força amb la Generalitat, un òrgan aliè a la idea familiar d'Alacant i la seua roldalia d'influències.

Davant de la timidesa del president Francisco Camps i dels seus socis socialistes en la defensa de la valencianitat de Bancaixa i d'un acord amb la CAM, els senyors d'Alacant es van adonar que l'acord amb Caja Murcia s'allargava i, davant de la urgència que els dictava el Banc d'Espanya, van llançar la CAM als braços d'altres entitats –de marca territorial socialista!– i, d'un dia per l'altre, van consti-

«Els senyors d'Alacant llancen la Caixa d'Estalvis del Mediterrani (CAM) als braços d'entitats com Caja Cantabria. Abans socialista que valenciana!»

tuir una unió de protecció, suport i defensa mútua (SIP) dominada per Cajastur, amb Caja Extremadura i Caja Cantabria de companys de dietes! Abans socialista que valenciana, degueren pensar les seues eminències. Per acabar-ho d'adobar, Caja Madrid, presidida pel sempre alerta senyor Rodrigo Rato, mirava de reüll els balanços de Bancaixa, que, per cert, ha avalat el senyor Jaume Matas per mitjà del Banc de València, per llançar-se entre cap i coll de l'entitat valenciana i constituir un grup d'estalvis espanyol que planteja cara al lideratge de La Caixa, massa forta per als interessos que representa el mateix Rato. La reedició financera de l'eix de la prosperitat que dissenyaren Camps, Esperanza Aguirre i el mateix Matas.

En fi, si no volies caldo, dues tasses, solia dir ma mare. Les classes mitjanes i populars pa-

«Les classes mitjanes i populars pagaran la festa i les caixes a qui paguem la hipoteca entren en un forat negre de previsions impossibles»

garan la festa i les caixes a qui paguem la hipoteca entren en un forat negre de previsions impossibles. L'exercici de cinisme polític té dimensions planetàries i, vostès, com un servidor, no poden sinó adaptar-se a la realitat com ho fa el protagonista d'*El país dels cecs*, d'Herbert George Wells. Per continuar vivint en aquest món en què ens van posar la genètica i l'atzar només tenim un remei: quedar-nos cecs. Si encara no han perdut la visió del tot, els recomane el vídeo que corre per la xarxa de totes les xarxes en què Daniel Cohn-Bendit recupera al Parlament Europeu una lucidesa que, si més no, fa pensar en la dignitat de la política: <www.youtube.com/watch?v=nqno8H-mjeY&feature=player_embedded>.

I tal dia farà un any. ©